

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.057/2018/8. szám

A Szegedi Ítéltábla a Tabi Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Tabi Mária Zsuzsanna) által képviselt felperesnek - a Dr. Kókai Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Kókai Gábor) által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amelybe az alperes pernyertessége érdekében dr. Ollé György ügyvéd által képviselt **Alperesi beavatkozó** beavatkozott - a Szolnoki Törvényszék 2017. szeptember 6. napján kelt 11.P.20.012/2017/13. számú ítélete ellen a felperes 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek és a beavatkozónak külön-külön 100 000 - 100 000 (százezer-százezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 271 200 (kettőszázhetvenegyezer-kettőszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperessel mint zálogkötelezettal szemben a Szolnoki Járásbíróság 2009. május 13. napján 1101-3.Vh.2739/2008/10-II. számon végrehajtási záradékot állított ki a **(adós neve)** adóst terhelő 15 000 000 Ft és járulécai tartozás behajtása iránt, a **(település neve), (ingatlan címe)** szám alatti lefoglalható ingatlanra. A végrehajtást az alperes mint önálló bírósági végrehajtó folytatta le 119.V.0517/2009. számon. Az ingatlan árverési értékesítésére 2013. VII. 31. napján került sor. Az alperes az ingatlant 2014. február 3. napján adta az árverési vevő birtokába akként, hogy azt az árverési vevő képviselőjének a jelenlétében lakatos közreműködésével felnyitatta. Az ingatlan birtokba adásakor a felperes nem volt jelen.

Az alperes a végrehajtási cselekményről készült jegyzőkönyvet a felperesnek postai úton kézbesítette a **(település neve), (ingatlan pontatlan címe)**. szám alatti címre, ahonnan az „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 3 390 000 Ft kártérítés címén történő megfizetésére. Keresete indokolásaként előadta, hogy az árverési értékesítést követően

ingóságait az ingatlanból nem tudta elszállítani, az alperes az ingóságokat is lefoglalta és elárverezte, holott az ingatlan a tartozás kiegyenlítésére megfelelő fedezetet nyújtott, továbbá megakadályozta az ingóságok elszállítását, mivel zárat cserélt, és őt az ingatlanból kizárta.

Az alperes és a beavatkozó ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Védekezésük szerint az államigazgatási jogkörben okozott kártérítési felelősségnek a perben alkalmazandó Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 349. § (1) bekezdésében írt feltételei nem állnak fenn, mivel a felperes a számára sérelmes alperesi intézkedésekkel illetve mulasztásokkal szemben a rendes jogorvoslatot nem merítette ki.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 76 200 Ft, a beavatkozónak 59 900 Ft perköltséget, és megállapította, hogy a feljegyzett 203 400 Ft eljárási illetéket az állam viseli. Határozatának indokolása szerint a bírósági végrehajtó kártérítési felelősségére is irányadó államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség szabályainak az 1959-es Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt speciális feltétele nem áll fenn, mivel a felperes elmulasztotta a rendes jogorvoslatot kimeríteni. Rámutatott, a végrehajtó intézkedése ellen a végrehajtási kifogás minősül rendes jogorvoslatnak, a felperes azonban az alperes 2014. február 3-i intézkedése ellen kifogást nem terjesztett elő. Utalt arra, a felperes hivatkozott ugyan arra, hogy a küldeményt nem kézbesítették részére, azonban a peradatok alapján megállapítható volt, hogy a felperes számára a végrehajtás során kézbesítendő iratok arra a **(település neve), (ingatlan pontatlan címe)**. szám alatti címre lettek megküldve, amelyet a felperes lakcímkártyája is tartalmaz. Kiemelte, a felperes a végrehajtási eljárás során nem jelentett be ettől eltérő lakcímet, az alperes pedig még 2014. január 28. napján is tájékozódott a felperes lakcíme iránt. Erre tekintettel a végrehajtói jogkörben okozott kár megtérítése speciális jogszabályi feltételei teljesülésének hiányában érdemben nem vizsgálta a felperes kártérítési igényét.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását kérte. Érvelése szerint a jogvita elbírálása során nem az 1959-es Ptk. 349. §-ának, hanem a 339. §-ának a rendelkezései az irányadók. Ennek alapján pedig az alperes kártérítési felelőssége megállapítható. Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy az ingatlan megfelelő fedezetet nyújtott a végrehajtandó követelés, valamint a végrehajtás költségeinek megtérülésére, szükségtelen volt a benne lévő ingóságok lefoglalása és árverezése.

A másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozatában sérelmezte, az elsőfokú bíróság elmulasztotta vizsgálni, hogy az ingatlan birtokba adásával kapcsolatos intézkedés elleni jogorvoslat alkalmas lett volna-e a kár elhárítására. Előadta, sem az ingatlan árverését, sem pedig a birtokba adást nem tartja jogsértőnek, ezért szükségtelen volt ezen végrehajtói intézkedésekkel szemben kifogás előterjesztése. Hivatkozott arra, miszerint az alperes nem adott tájékoztatást arról, hogy a birtokba adást követően mi fog történni az ingóságaival, így ennek kapcsán nem is volt lehetősége kifogás előterjesztésére.

Az alperes és a beavatkozó fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés **alaptalan.**

Téves az a fellebbezési hivatkozás, miszerint az alperes kártérítési igényének az elbírálása során nem alkalmazhatók az 1959-es Ptk. 349. §-ának rendelkezései. A hatósági, azaz közhatalmi tevékenység gyakorlása során, valamint az e tevékenység elmulasztásával okozott károkért való polgári jogi kárfelelősségre egységesen minden esetben az 1959-es Ptk. 349. §-át kell alkalmazni,

annak ellenére, hogy e jogszabályhely kifejezetten csak az államigazgatási, bírósági és ügyészségi jogköröket nevesíti. A végrehajtó közhatalmi tevékenységet gyakorol, amikor a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvényben szabályozott végrehajtási eljárást foganatosít, következésképpen az e tevékenysége során okozott károkért az 1959-es Ptk. 349. §-a alapján tartozik felelősséggel (BH2011. 309., EBH2008. 1878.). Ennek megfelelően - amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította - a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes kártérítési felelősségét megalapozó, az 1959-es Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdésében meghatározott speciális, valamint az 1959-es Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt általános feltételek együttesen fennállnak. E feltételek szerint az államigazgatási (végrehajtói) jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha bizonyított a károkozó jogellenes magatartása, a kár bekövetkezte, az ezek közötti okozati összefüggés, és a károkozó nem tudja bizonyítani, hogy a magatartása nem volt felróható, továbbá ha a kár okozójaként megjelölt intézkedés vagy mulasztás tekintetében a károsult a kár elhárításához szükséges rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítette. A rendes jogorvoslati eljárás 1959-es Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti előírása azonban csak akkor valósul meg, ha a benyújtott jogorvoslat formájában és tartalmában alkalmas lehet az állított jogellenes és kárt is okozó magatartás - jogorvoslati eljárás keretében történő - korrigálására (EBH2008. 1878), azaz a károsultnak a kár okaként megjelölt intézkedés tekintetében kell a kár elhárításához szükséges jogorvoslati lehetőséget kimerítenie (BDT2018. 3853.I.).

A felperes az alperes kártérítési felelősségét megalapozó jogellenes magatartásként arra hivatkozott, hogy az alperes a per tárgyát képező ingóságokat is lefoglalta és elárverezte, holott az ingatlan a végrehajtás alapjául szolgáló követelés kiegyenlítésére megfelelő fedezetet nyújtott volna, másrészt az ingatlanon a zárat lecserélve őt onnan kizárta, és megakadályozta ingóságai elszállítását. Abban egyetért az ítéletábrla a felperessel, hogy e magatartásokkal szemben a végrehajtó 2014. február 3. napján tett - az ingatlannak az árverési vevő képviselője részére történő birtokba adásával kapcsolatos - intézkedésével szembeni kifogás nem lett volna alkalmas a felperes kárának elhárítására, így annak elmulasztása a felperes terhére nem értékelhető. Azt csupán megjegyzi az ítéletábrla, hogy a rendes jogorvoslat elmulasztásáról csak akkor lehet szó, ha a jogorvoslati lehetőségről a fél tájékoztatást kapott (BH2003. 154.). Tény, hogy a végrehajtó a 2014. február 3. napján tett intézkedéséről készült jegyzőkönyvet kézbesíteni rendelte a felperes adósnak, kézbesítési címként azonban azt a **(település neve), (ingatlan pontatlan címe)**. szám alatti címet tüntette fel, amely tekintetében a birtokba adást foganatosította. Miután az ingatlan birtokba adása a végrehajtást kérő részére megtörtént, tekintve továbbá, hogy az nem lakottan került értékesítésre, ezen a címen a felperes nyilvánvalóan nem vehette át a küldeményt, ezért nincs jelentősége annak, hogy a kézbesítési igazolás „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza a végrehajtóhoz. Így tehát ezen végrehajtói intézkedés ellen a kifogás előterjesztésének elmulasztása a fentiekben kifejtettektől eltérően sem lenne a felperes terhére értékelhető. E szempontból annak nincs jelentősége, hogy a felperes a végrehajtónak az új lakcímét nem jelentette be.

Lényeges ugyanakkor, hogy az alperes részéről a felperes által a kártérítési igényének alapjául megjelölt jogellenes alperesi magatartás nem valósult meg. A végrehajtási iratok alapján ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a végrehajtást kizárólag az ingatlanra foganatosította, az ingóságok lefoglalására és árverési értékesítésére nem került sor. Nem nyert bizonyítást ezen túl az sem, hogy az alperes megakadályozta a felperest az ingóságai elszállításában azzal, hogy az ingatlanon zárat cserélt. A perben meghallgatott - a birtokba adáskor az árverési vevő képviselőjeként eljáró - **(tanú neve)** tanúvallomása szerint az ingatlan birtokba adásakor valóban történt zárcsere, arra azonban, hogy ezt megelőző időpontban az alperes zárcseréről intézkedett

volna, peradat nem merült fel. A felperes sem jelölt meg a zárcsere időpontjaként a 2014. február 3-át megelőző dátumot, a perbeli nyilatkozata szerint az 2015. vagy 2016. novemberében volt, ebben az időpontban azonban már az árverési vevő volt az ingatlan birtokosa. Tény továbbá, hogy az ingatlan árverési értékesítése 2013. július 31-én megtörtént, amelynek következtében a Vht. 154/A. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezettség terhelte, hogy az ingatlant ingóságaitól kiürítve hagyja el, és biztosítsa, hogy a végrehajtó azt adja át az árverési vevőnek. Ez az önkéntes teljesítés a felperes részéről nyilvánvalóan nem történt meg, ugyanakkor a peradatok szerint 2014. február 3. napjáig a felperes tartotta az ingatlant birtokban. Arra vonatkozó konkrét tényelőadást pedig a felperes nem tett, hogy az alperes mikor és hogyan akadályozta meg a közbenső időszakban az ingóságai elszállítását.

Mindezek alapján az alperes terhére a kereset alapját képező jogellenes magatartás nem állapítható meg.

Az, hogy az alperes nem adott tájékoztatást arról, hogy az ingatlan birtokba adását követően az ingóságok elszállítására miként kerülhet sor, olyan, a másodfokú eljárásban tett új tényelőadás, amelyről a felperes nyilvánvalóan már az elsőfokú eljárásban is tudott, ezért annak érdemi vizsgálatára a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban nem kerülhetett sor.

A kifejtettekre tekintettel az alperes kártérítési felelősségének jogszabályi feltételei nem állnak fenn, ezért az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül utasította el a keresetet. Erre figyelemmel az ítéletábra határozatát - eltérő jogi indokokkal - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest kötelezte a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes és a beavatkozó másodfokú eljárásban felmerült - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (5) bekezdése és 4/A. §-a szerint megállapított ügyvédi munkadíjból álló, kis kerekítéssel 100 000 - 100 000 Ft-ban meghatározott - másodfokú perköltségének a megfizetésére. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján a 13. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az állam viseli.

S z e g e d, 2018. május 16.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró